

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μνήμη τῶν Αγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινοπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ' καὶ τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Προδρόμου

Ὕχος δ'

Ο ἐξ ὑψίστου κληθεὶς

Ο Παλαιὰς καὶ Καινῆς θεῖος μεσίτης, Προφήτης καὶ Πρόδρομος, Ἀγγελος ἐνσαρκος, παρανομίας ὁ ἔλεγχος, τῆς στειρευούσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας, ἄθεσμα πράττοντα, ὁ δὲ μὴ φέρων τὸν ἔλεγχον, ἀποτμηθῆναι, τὴν κεφαλήν σου διακελεύεται, καὶ προσηνέχθης ὥσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τὸ θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρὸς συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν ἀοίδιμον, καὶ τοὶς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται κάραν, τοὺς γὰρ ἔλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερεν, ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καὶ τοὶς ποσὶν ἄμα παίζουσα, τῶν δαιτυμόνων, τὴν εὐφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀκολασίας τὸ μῆσος μακάριε, τὸν Χριστὸν ἰκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχευμένος τὴν μέθη ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναίς, καὶ πρὸς τῷ ὄρκῳ τὸν ἄδικον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ δικαίου Προφήτα ἔνδοξε, ἀλλά σου ὁ θάνατος, τοὶς προθανοῦσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε, καὶ γὰρ ἐγένουν, καὶ τοὶς ἐν, Ἄδη κῆρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν τὴν σωτήριον, προμηνύων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχηρὰ τῶν Ἀγίων

Ὕχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Παμμάκαρ Ἀλέξανδρε ποιμήν, Ἐκκλησίας γέγονας, ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχος, Ἀρείου καθελῶν, τὴν ἀλαζονείαν, προσευχαὶς συντόνοις σου, τὸν πάντων Λυτρωτὴν ἐξαιτούμενος, καὶ νὺν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ιωάννη τίμιε σαρκός, τὴν φθορὰν ἐμίσησας, δι' ἐγκρατείας καὶ πίστεως, δι' ἀγρυπνίας τε, καὶ Ὄμοιογίας, Ἀγγελος ἐπίγειος, εὐρέθης καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφῶς, ὅντως ἐπειθάρχησας, μεθ' οὗ εἰς τρίτον ἀνέδραμες, οὐρανὸν Ὁσιε, ἀρετῶν τῷ ὑψει, καὶ ἥκουσας ύματα, τὰ ἄρρητα καὶ θεία τοῦ Πνεύματος, Παῦλε μακάριε, ὁρθοδόξων βάσις ἀσειστε, τὸν Σωτήρα ἀπαύστως ἰκέτευε.

Δόξα... Ὕχος πλ. β'

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοὺς ὄρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὄρκου, τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ώς ὄψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοὶς ἀνακειμένοις, Ω συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μιαιφονίας πλήρους! Αλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστήν, ώς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Καὶ νύν...

Θεοτόκε, σὺ εῖς ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἡχος δ'

Γενέσιον ἀθέμιτον, καὶ συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ἰηρώδης ἀπετέλεσεν, ἀκολασίᾳ γὰρ γυναικείᾳ θελγόμενος, καὶ ἀσεβεῖ θηλυμανία κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν Προδρομικήν, ἀλλ' οὐκ ἐξέτεμε γλῶσσαν Προφητικήν, ἐλέγχουσαν αὐτοῦ τὴν παράνοιαν, Ἐξέχεεν αἷμα ἀθῶν, καλύψαι θέλων ἀμαρτίαν ἄθεσμον, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ ἀπέκρυψε φωνήν, βοῶντος πᾶσι μετάνοιαν, Ἐκεῖνος μὲν συνευφραίνετο φόνω, ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν μακαρίαν σφαγήν, προέλαβε γὰρ ἐν Ἄδου τὴν ζωὴν κηρύξαι, τοὶς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τὴν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Καὶ νῦν...

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου
Ἡχος β'**

Μνήμη Δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε, ἀνεδείχθης γὰρ ὅντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον, Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοὶς ἐν Ἄδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκὶ, τὸν αἴροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τῶν Άγιων Ἡχος δ'

Ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεος σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταὶς αὐτῶν ἱκεσίας, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου καὶ οἱ δύο παρόντες, τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν Άγίων.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

Ωδὴ α' Ἡχος πλ. δ'

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου τὸν λύχνον τὸν πάμφωτον, τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, καὶ ὑπηρέτην Χριστοῦ, τὶς ισχύσειν, ἀξίως εὐφημῆσαι, τὸν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον.

Ο θεῖος ταξιαρχος, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, πρὸς θεῖον ἀφίκετο, ναὸν Θεοῦ Ιερόν, εὐαγγέλια, κομίζων τῷ πρεσβύτῃ, Κυρίου τὸν Πρόδρομον, τέξη πρεσβύτατε.

Νηδὺς ἔνδον ἔχουσα, στεῖρα καὶ γραὺς τὸν πανάριστον, Προφήτην καὶ Πρόδρομον, ἀπὸ κοιλίας μητρός, προσεκύνησε, Χριστόν, ὡς ἔνον θαῦμα! γαστρὶ ἐμφερόμενον τῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Θεοῦ Ἀρχιστράτηγος, Παρθένε, ἔφη, Θεόνυμφε, πρὸς δρόμους πορεύθητι, τῆς Ἐλισάβετ σπουδή, καὶ γὰρ ἔγκυον, ταύτην εὑρούσα γνώσῃ, ὃν πὲρ καταγγέλλω σοὶ τόκον τὸν ἄρρητον.

Κανὼν τῶν Άγίων

**Ωδὴ α' Ἡχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ**

Τρίφωτος τῶν Πατέρων, σήμερον ἀνέτειλε διαύγεια, ἡ πανένδοξος μνήμη, ἢ πιστῶς ἐντρυφῶντες χορεύσωμεν.

Ἐλυσας Ἱεράρχα, τῶν Αἵρετικῶν τὰ ὄχυρώματα, εὐσεβεῖ παρρησία, καταγγείλας Τριάδα Ἀλέξανδρε.

Παύλω τῷ θεσπεσίῳ, κοινωνήσας κλήσεως ἀοίδιμε, τῶν ἐκείνου ἐδείχθης, ἀρετῶν ἀπεικόνισμα ἔνθεον.

Κάλαμός σου ἡ γλῶσσα, θεογραφικῶς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ἰωάννη τὴν πίστιν τρανώσασα.

Θεοτοκίον

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Τοῦ Προδρόμου

Ωδὴ γ'

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἐκ στεῖρας τεχθεὶς ὁ Ἰωάννης, τὴν γλώτταν διέλυσε πατρός, εἰκότως καὶ γὰρ πέφυκε, φωνὴ τοῦ Λόγου εὑηχος, καὶ εὐλογῶν ἐφθέγγετο, Σὺ μόνος Ἄγιος Κύριος.

Οὐδὲν τῶν παρόντων ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον τρέχων παροικεῖς, ὡς πόλιν θείω Πνεύματι, δυναμοθεὶς πανένδοξε, ἀσύλως δὲ ἐβίωσας, ὡς Ἡλιοῦ ὁ θεσπέσιος.

Μὴ φέρων τοῦ βίου τοὺς θορύβους, ὡς ὅρνις ἐμάκρυνας σοφέ, ἐρήμοις αὐλιζόμενος, εύρες τε ἀναψύχοντα, τὸν σώζοντά σε Κύριον, ἐκ καταιγίδος καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ἀπῆλθε πρὸς οἶκον Ἐλισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεὸν Λόγον τὸν ἄναρχον, ἀμφοὶν ἀσπασαμένων δέ, γνοὺς παρευθὺς ὁ Πρόδρομος, ἐκ τῆς γαστρὸς προσεκύνησεν.

Τῶν Άγίων

Σὺ εἴ τὸ στερέωμα

Ἄριστα ἐποίμανας, τὸ τοῦ δεσπότου σου ποίμνιον, Ἀρχιερεῦ, ὅθεν αἰωνίως, σὲ δοξάζει Ἀλέξανδρε.

Ὑδατα σωτήρια, διὰ τῆς γλώττης σου ἔβλυσας, τὰ εὐσεβῆ, δόγματα σὴ ποίμνη, Ἰωάννη μακάριε.

Παῦλε παμμακάριστε, τῆς ἐκλογῆς τῆς τοῦ σκεύουν σε, ὡς φανέντα, κλήσει τε καὶ βίω, νὺν τιμῶμεν ὄμοιώμα.

Θεοτοκίον

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως, Θεόνυμφε.

Ο Εἱρμὸς

«Σὺ εἴ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἴ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σὲ τὸ πνεύμα μου».

Κάθισμα Ὁχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Τὸν πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότι, ὡς ἐνδοξὸν κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ώς μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρῷδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα... Τῶν Άγίων

Ὦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Πατέρων ἡ τρίφωτος, λαμπὰς ἀνέλαμψε, πιστῶν τὰ συστήματα, καταφαιδρύνουσα, πρὸς θείαν

ἐπίγνωσιν, λύοντες τῶν ἀθέων, τὴν ἀσέβειαν πᾶσαν, δόγμασι καὶ σοφίᾳ, καὶ πολλὴ παρρησίᾳ,
Ἀλέξανδρος καὶ Ἰωάννης ὁμοῦ, καὶ Παῦλος ὁ ἔνδοξος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῆς ἐν σαρκὶ, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, τοῦτον σὺν Ἰωάννῃ τῷ Προδρόμῳ δυσώπει, δοῦναι τὴν οἰκουμένη, ἵλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ
πάσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Τοῦ Προδρόμου

‘Ωδὴ δ’

Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Πίζας καὶ μελάγριον, ὅψον τερπνόν, ἥσθιες μακάριε Πρόδρομε, καὶ τὰς ἀκρίδας, ἐκ καμήλου δὲ τριχῶν,
στολὴν ἐπημφιέννυσο, ὑπὲρ ἀλουργίδα βασίλειον.

Τὸν δημιουργήσαντα λόγῳ τὸ πᾶν, πᾶσι γεωργὸν μάκαρ ἥγγειλας, οὗτος γὰρ ἐστιν, ὁ τὸ πτύον ἐν χειρὶ,
κατέχων, καὶ τὴν ἄλωνα, μάλα διακρίνων ὡς δίκαιος.

“Υπνον σοὶς οὐκ ἔδωκας μάκαρ σοφέ, ὅμμασιν ὡς ἄσαρκος ἔνδοξε, οὔτε κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν
σαρκός, ἐως οὖ ὀκοδόμησας, οἴκον σεαυτὸν θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Πῆσις πέρας ἔλαβε τοῦ Ἀββακούμ, ἐπὶ σοὶ Παρθένε πανύμνητε, καὶ γὰρ ἐξ ὄρους, κατασκίου ὁ Θεὸς ἐκ
σοῦ ἤλθε σαρκούμενος, πλάνης τοὺς βροτοὺς ἐκλυτρούμενος.

Τῶν Ἅγιων Εἰσακήκοα Κύριε

Ἐν δυσώδει διέρριψας, τὸν κατὰ Ἰούδαν τόπῳ προδότην Χριστοῦ, τὴν ἐκείνου γὰρ Ἀλέξανδρε, ἀρὰν
ἐπαξίως ἐκληρώσατο.

Ως ἔλαία κατάκαρπος, ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει ἰστάμενος, τοὺς πιστεύοντας προσήγαγες, αὐτῷ Ἰωάννη
καρπὸν ὕριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τὰς τοῦ δυσμενοὺς παγίδας ἐξέφυγες, ὅθεν Ὁσιε ὑψούμενος, οὐρανοπολίτης
Παῦλε γέγονας.

Θεοτοκίον

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον πάλιν Παρθένον ἀγνήν, ὡς κυήσασαν Χριστὸν τὸν
Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρωσάμενον.

Τοῦ Προδρόμου

‘Ωδὴ ε’

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἴσχὺν θείου Πνεύματος, ἐνδεδυμένος ἔνδοξε, πάσιν ἀνεβόας τοὶς παροῦσι, Μετανοεῖτε, ἴδοὺ ἀξίνη
σαφῶς, τῶν δένδρων πρὸς βίζαν κεῖται νῦν, τέμνουσα τὰ ἄκαρπα, τὰ δ’ ἐσθλῷ ἐκκαθαίρουσα.

Τὴν γλώτταν ὡς σάλπιγγα, ἔχων Κυρίου Πρόδρομε, εὐήχως ἐφώνεις τοὶς παροῦσιν, Ἐγὼ ἐν ὕδατι
βαπτίζω ὑμᾶς, ὅπιστο μου δ’ ἄλλος ισχυρός, βαπτίζων ἐλεύσεται, ἐν πυρὶ τε καὶ πνεύματι.

Ο θεῖος προέφησε Προφήτης, Ἡξει Κύριος, Ἄγγελος αὐτοῦ δὲ πρὸ προσώπου, στέλλεται τρίβους
προετοιμάζων αὐτοῦ, ὃς σώσει λαὸν τὸν ἀπειθῆ, καὶ κατασκευάσειεν, εἰς Θεοῦ κλῆρον ἄγιον.

Θεοτοκίον

Νηδὺς φερόμενος, τὴ μητρικὴ ὁ Πρόδρομος, τὴ παρθενικὴ ὡς ἔγνω ἔνδον, τὸν τούτου Κτίστην φρικτῶς
φερόμενον, Πνεύματι Ἅγιῳ φωτισθείς, ἐνδοθεν ἐσκίρτη σε, καὶ πεσῶν προσεκύνησεν.

Τῶν Ἅγιων

‘Ορθρίζοντες βιώμέν σοὶ

Τὸν Μητροφάνους θρόνον Ἀλέξανδρε, κατακοσμῶν, καὶ πρὸ θρόνου ἔλαμψας, ἐν Ἱεράρχαις τοὶς δόγμασι.

Σὺ ἐν ποιμέσι μάκαρ διέπρεψας θαυμασίως, ὥφθης ἐν Νικαίᾳ γάρ, μέσον Πατέρων ἀγλαῖσμα.

Τῶν λόγων σου ἡ χάρις ἐστήριξεν, Ἐκκλησίαν, Ἰωάννη, στῦλον γὰρ ὁρθοδοξίας σὲ ἔχομεν.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμεν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Προδρόμου

‘Ωδὴ ζ’

Τὴν θείαν ταύτην

Πρὸς σὲ λαὸς πονηρότατος, ἀφίκετο πειράζων καὶ φάσκων σοί, Σὺ εἶ ὁ Κύριος, αὐτὸς δὲ ἔφης, οὐκ ἔγωγε, ἄλλος δ' ἐστὶν ὃς ἥξει, ὅπιστος πρώτος μου.

‘Ρευστῆς ἐγὼ πέλω φύσεως, ὃς ἔρχεται δ' ὀπίσω μου ἄρρενυστος, πέλει καὶ ἄχρονος, καὶ ποιητὴς πάσης κτίσεως, οὗ οὐκ ἴσχύω λύσαι, οὐδὲ τὰ πέδιλα.

‘Ορῶντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καὶ τελῶναι καὶ ἄσωτοι, καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐκ σοῦ Προφήτα πανένδοξε, τὴν πρὸς Χριστὸν πορείαν ἐκδιδασκόμενοι.

Θεοτοκίον

Δεινῶν παντοίων τοὺς δούλους σου, ἔξαρπαστον Παρθένε Θεόνυμφε, τοὺς προσφυγόντας σου, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν ἄμαχον, καὶ τῆς φρικτῆς μελλούσης ῥύσαι κολάσεως.

Τῶν Αγίων

Χιτῶνα μοὶ παράσχου

Ἄνδρείως τοῦ Χριστοῦ προπολεμῶν Ἐκκλησίας ἔκτεινας, εὐχῆς Πάτερ βέλεσι, τὸν ἐπώνυμον μανίας Ἱερώτατε.

‘Ως κλῆμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Ἰωάννη ἔντιμον, πλεῖστον ἐξήνθησας, τῷ Δεσπότῃ σου καρπὸν παμμακάριστε.

‘Η γεῖσθαι παρητήσω εὐσεβῶς, Βασιλίδος πόλεως, Εἰκόνων προσκύνησιν, ἀθετούσης παρανόμως Παῦλε τίμιε.

Θεοτοκίον

‘Η μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκὶ, τὸν Λόγον κυνήσασα, ῥύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

‘Ο Εἱρμὸς

«Χιτώνα μοὶ παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ως ἴμάτιον, πολυέλεες Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου

‘Ηχος πλ. α'

‘Η τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή, οἰκονομία γέγονέ τὶς θεϊκή, ἵνα καὶ τοὶς ἐν’ Ἀδῃ τοῦ Σωτῆρος κηρύξῃ τὴν ἔλευσιν, θρηνείτω οὖν Ἡρῳδίας, ἄνομον φόνον αἰτήσασα, οὐ νόμον γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ, οὗ ζῶντα αἰῶνα ἡγάπησεν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον

Τὴ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Αγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου.

Στίχοι

- Σχοίνους διαδράς Ἀλέξανδρε σαρκίου,
- Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.
- Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
- Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.
- Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπων τοὺς τοῦ βίου,
- Εὔρηκε παύλαν τῶν πόνον τῶν τοῦ βίου.
- Τριτὺς τὴ Τριάδι τριακοστὴ νὺν πάρα ἔστη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὄσίου καὶ θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Στίχοι

- Καὶ γὴν ὑπελθων θαυματουργὸς Φαντίνος,
- Ἀνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρύει.
- Φαντίνος βιότου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἅγιων δεκαεξ μαρτύρων τῶν θηβαίων.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Άμήν.

Τοῦ Προδρομοῦ

‘Ωδὴ ζ’

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ῥωμαλέως τῷ Ἡρώδῃ ἀνθιστάμενος, ἔνδοξε Πρόδρομε, τοῦτον ἐλέγχεις βοῶν, Οὐκ ἔξεστιν ἔχειν σε εὐνὴν ὄμαιμονος, ως ἀθέμιτον, ὁ δὲ μὴ ἀνασχόμενος, τὴν σὴν κάραν ἀποτέμνει.

Οἵα ἔνδοξος Προφήτης πρὸ γεννήσεως, ἔγνως τὸν Κύριον, καὶ ως ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τοὶς πάσιν ὑπέδειξας, πρὸς θεοσέβειαν, ἐλκων ἅπαντας, ἀναβοῶν πρὸς Κύριον, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ̄.

Μέλλων τέλος τὸ μακάριον ἐκδέχεσθαι, Πρόδρομε ἔνδοξε, σοὺς μαθητὰς πρὸς Χριστόν, τὸν Θεὸν ἀπέστειλας, ἐπερωτῶν αὐτὸν, Σὺ εἰ̄ Κύριε, τοῦ σῶσαι ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἔτερον προσδοκῶμεν;

Ο Χριστὸς τοὶς μαθηταῖς προσαπεφθέγξατο, Ἀπίτε εἴπατε, τῷ Ἰωάννῃ, ἵδού, νεκροὶ ἔξανίστανται, κωφοὶ ἀκούονται, ἐκκαθαίρονται λεπροί, καὶ ὕσπερ ἔλαφος οἱ χωλοὶ περιπατοῦσιν.

Τῶν Ἅγιων

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Μυστιπόλος τῆς ἄνω, ὑπερθέου Τριάδος ὥφθης πανένδοξε, ἀγνῶς ταύτην λατρεύων, καὶ μέλπων ἀνενδότως, Ἱεράρχα Ἀλέξανδρε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ̄.

Θησαυρον σὲ δογμάτων, καὶ πηγὴν τῶν θαυμάτων, Χριστὸς ἀνέδειξε, πηγάζοντα τὸν πλοῦτον, τὸν τῆς θεογνωσίας, Ἰωάννη τοὶς κράζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ̄.

Ως ἰσάγγελον βίον, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, ως καὶ συνώνυμον, κτησαμένω παμμάκαρ, τὸν πλούτον σοὶ τῶν λόγων, Χριστὸς παρέχει ἄφθονον, Εὐλογητὸς βοῶντι, Χριστός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ̄.

Τοῦ Προδρόμου

‘Ωδὴ η’

Παίδας εὐαγεῖς

Νόμου Παλαιάς τε καὶ τῆς Νέας, Προφήτης καὶ Προφητῶν πάντων ὑπέρτερος, ὑπάρχεις πανεύφημε, οὐ

γὰρ ἔφυς κάλαμος, πνεύμασι ρίπιζόμενος, ἀλλ' ἔστης ἄσειστος, Τὸν Κύριον βοῶν εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαινόμενος οἴστρω ὁ Ἡρώδης, μαχλώσης Ἡρωδιάδος τὸ θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, ἔφησεν ὁ ἄθλιος, Ὁ μοὶ αἰτήσῃς δίδωμι, ἔως ἡμίσεος, τῆς ἐμῆς βασιλείας μεθ' ὅρκου, κακεῖνο ἔξαιτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Εἶχε μὲν φρουρὰ τὸν Ἰωάννην, Ἡρώδην δὲ πότος εὐφραινόμενον, τότε ἡ πανάσεμνος, κόρη κατωρχήσατο, ἀρέσασα δὲ εἴληφε, κάραν τὴν πάντιμον, Προδρόμου καὶ ἀγίαν ὡς ταύτην, τὴν μητρὶ προσάξει, τιμαλφέστατον δῶρον.

Θεοτοκίον

Λύτρωσαι τὴν πόλιν σου Παρθένε, ἐκ πάσης ἀπειλῆς τε καὶ κακώσεως, σεισμοῦ καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ φοβερᾶς κολάσεως, τοῦ αἰωνίου πυρός, σὲ γάρ μετὰ Θεὸν σωτηρίαν, ἅπαντες πλουτοῦμεν, Χριστιανοὶ Παρθένε.

Τῶν Άγίων

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων

Τὸν δυστεβὴ προσευχὴ τὴν παναλκεῖ σου, Ἀρειον κτείνας Ἀλέξανδρε θεόφρον, ἐν τοῖς βεβήλοις τόποις, ὑβρίσαντα ἡμύνω, βροχίσας ὡς Ἰούδαν.

Ο θεομάχος Χριστοῦ χιτῶνα ρήξας, ὡς ὁ προδότης πρητηνῆς λακήσας μέσον, νὺν θρηνεῖ ἐν Ἀδη, ψυχῶν ἀδίκων μόρον, θανάτῳ τῷ δικαίῳ.

Ἐν ἐγκρατείαις ὡς ἄσαρκος ἐφάνης, ἐν ἀγρυπνίαις μικροῦ δεῖν καὶ ἀναίμων, καὶ ἐν διδασκαλίαις, πηγὴ τοῦ Παραδείσου, παμμάκαρ, Ἰωάννη.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τὶς μὴ ὑμνήσει βροτῶν χοροστασία; ὅτι παρθενεύεις πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ ἀεὶ εὐλογημένη.

Ο Είρμος

«Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα, καὶ ἐκ Μητρὸς ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθέντα, Ιερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερψυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Προδρόμου

Ωδὴ θ'

Ἄπας γηγενὴς

Πότος βδελυρός, καὶ δεῖπνος πανάσεμνος, ὅρχησις ἀτερπνος, ἔθελξαν τὸν δεῖλαιον, μάλα πρὸς οἴστρον ἀκολασίας δεινῆς, καὶ τῆς μαινάδος μίσθωμα, κάραν ἐκδίδωσι, τοῦ Προδρόμου, ἡς οὐδὲ ἀντάξιος, κόσμος ἄπας, Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ω πῶς ὁ δεινός, Ἡρώδης οὐκ ἔφριξε, Κριτὴν ἀλάθητον! ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐνδον δολίως φόνον ἐνέτρεφε, τοῦ Βαπτιστοῦ, μαινόμενος, ὡς ἐλεγχόμενος, καὶ μὴ φέρων, εὐκαιρίαν ἥθελε, καὶ εὐρῶν, ἀποτέμνει τὸν δίκαιον.

Οντως ἀπὸ γῆς, εἰσέδυς εἰς Ἅγια, οἴά περ Ἄγγελος, ὡς ἀγγελικῶς ἐν γῇ, σοφὲ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε, τῶν ὑμνητῶν σου μέμνησο, ἀνωθεν ἔνδοξε, καὶ πταισμάτων, αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰρήνην παράσχου καὶ ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ω Θεοῦ Υἱέ, μακρόθυμε Κύριε καὶ πολυέλεε, τοῦ σοῦ Βαπτιστοῦ λιταίς, καὶ ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καὶ πάντων τῶν Αγίων σου, σῶσον τοὺς δούλους σου, καὶ χορήγει, ἀνωθεν τὰ τρόπαια, βασιλεύσιν ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος.

Τῶν Άγίων

Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον

Ἐννομος γενόμενος, ὁ θεῖος ὄντως φοιτητής σου, καὶ σοὶς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας
Ἀλέξανδρος, Ἱεράρχης πεφηνῶς, Κύριε ὅσιος πρᾶος, σώφρων, νῦν ἐπαξίως μακαρίζεται.

Μύστης ἄκριβέστατος, γέγονας πόθω τῶν ἀρρήτων, ὃ θεομακάριστε Πατὴρ ἡμῶν, Ἰωάννη πανόλβιε,
καὶ μυσταγωγὸς τῶν μυστηρίων, καὶ κῆρυξ δογμάτων θείων, καὶ λατρευτῆς Τριάδος ἔνδοξε.

Σὲ τὸν ἀνεξίκακον, Πάτερ, καὶ ὄσιον ποιμένα, ἄμεπτον σεπτὸν ἀμιαντον, κήρυκά τε τῆς πίστεως, τῆς
ὅρθιοδοξίας τὸν διδάσκαλον, ἅπαντες ἐπαξίως συμφώνως, Παῦλε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐώδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τῷ
φιλοχρίστῳ δὲ λαῶ, δοῦναι τὴν ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Ο Εἱρμός

«Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως
Θεόν, τὴν ὄψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Τοὶς Μαθηταῖς

Ἡρόδης ὁ παράνομος, τοῦ Προδρόμου τὴν θείαν, καὶ ἰερὰν ἀπέτεμε, κεφαλὴν τοὺς ἐλέγχους, μὴ φέρων
ταύτης, ὁ ἄφρων! θρηνείτω οὖν ὁ ἄθλιος, ἀνομον φόνον πράξας, ἡμεῖς δὲ νῦν, τὴν τιμίαν κάραν ὕμνοις
τιμῶντες, τὸν Βαπτιστὴν γεραίρομεν, τοῦ Χριστοῦ ἐπαξίως.

Θεοτοκίον

Εἰ καὶ ἡττᾶται Πάναγγε, λογικὴ πᾶσα φύσις, πρὸς ἐγκωμίων ἐπαινον, σοῦ Θεὸν τῆς τεκούσης, καὶ γὰρ
σαφῶς ὑπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις, ἀλλ' οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπόβλητον πάντως, ὅθεν καμοῦ,
δέχου τὸν βραχύτατον ὕμνον, ὥσπερ ὁ σὸς Υἱὸς ἐδέξατο, τὰ λεπτὰ πρὶν τῆς χήρας.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἡχος πλ. δ'

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, εἶ καὶ φόνω διέλυσεν ὁ Ἡρόδης, σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ' ἡ τοῦ
στόματός σου φεγγοβόλος λαμπάς, καὶ τοὶς ἐν, Ἄδη τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδαδούχει, ὅθεν
ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ
θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ως σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.